

מושנסקישמו. נתילה היו הוריהם מרצוים מקשר זה. כאשר היינו כולנו מבלים על הנורן בלילה הקיץ, היה אביה של הנערה עומד בחושך וממתין לבתו שתחזר הביתה.

יום אחד החליטה האם שהיא פוחדת מ"הروسים", חסרי כל שכלה, שאי אפשר לסייע להם. ויש חתן מיועד במושבה אחרת, שיש לו גם איכרות וגם הרבה כלי נוחש... ואסרו על הבית לצאת מן הבית.

כאשר נסעה האם לבדוק את השידוך החדש הרשותה לעצמה הבת לצאת, יצאה לטיפל בויחוב המושבה עם חברה. הבוחר ישב אצלנו בבית צפה אל הרחוב ועיין נשרשת. כאשר ראה את שתי הבנות יורדות ברחוב, רץ אחריהן. התחיל לדבר עם הנערה, חברתה נבהלה וברחה. פתאום הוציא אקדח, יורה בה וירוה בעצמו. זה היה בשבת בבוקר. רצנו ומצאו את שניהם שוכבים מתבוססים בדמים על הדרך. הייתה התקהלה, האיכרים התחלו לצעק "לروسים יש נשק ועוד יצאו חיליה נגד הממשל". הקצין התורכי שהגיע, דוקא הוא הרגיע את הרוחות. מזל שלא הבין יידיש. לקחו את שניהם לבית הורי הנערה. הבוחר מת באותו יום והנערה עברה לעבריהם אחורי שנים הועבר על-ידי חברי לקבורה בקבורות השומרים בכפר גלעדי. סיפור קשה ביותר, ולא אספר את כל הפרטים, הזוכים לי היטב.

ה"צעירות"

קבוצה נוספת שמנתה משש עד שמונה בחורות חברות דגניה, עם שניים שלושה חברים, התגוררו ועבדו במטולה באותה שנות המלחמה, ונקרוו "קבוצת הצעירות".

בחורות היו קשורות ישרות עם דגניה. קבוצת דגניה ראתה בקבוצת הצעירות מעין מאחז של "הפועל הצעיר", מקום לשלווח אליו חברים להבראה אחרי קדחת, ואפשרות נוספת לפרנסה, ובאותם ימים פשוט ייוצר אוכל, והצלחה מרעב.

קיבלו מקלוריסקי שני בתים ושטח אדמה. הבחורים התחלפו מדי פעם, הרצלד²⁰ היה ביניהם, וכן נתן חפשי (פרנקל) שהיה אחר כך חבר נהיל, ובנימין מונטר שנפל בקרב תל-חי. גידלו ירקות, החזיקו פרות אחדות וקצת פלחה. זמן מה עיבדו את הבוסתן העוזב מימי הדרוזים, שהיה במورد אל המעיין.